

Политическият живот на българитѣ при царь Симеона. 893—927.

I. Обединение на българската народность подѣ една държавна власть.

Къмъ края на IX. вѣкъ въ историята на нашия народъ се завършилъ историческиятъ процесъ за образуването на българската народность. Тоя процесъ главно се изразилъ: 1. въ политическото издигане и териториално разширение на българската държава чрезъ постепенното събиране на славянскитѣ племена отъ славино-антската група на Балканския полуостровъ подѣ една държавно-политическа власть; 2. въ борбата на двата съставни етнически елемента — българския и славянския за политическо и социално равноправие; 3. въ унищожението на етническиятъ дуализъмъ въ държавата въ полза на славянския елементъ чрезъ приемането на християнството и обявяването му за господстваща религия, и 4. въ национализирането на българската държава и църква чрезъ учредяването на автономна народна църква и въвеждането на народния славяно-български езикъ въ държавата, църквата и училището. Обаче българитѣ като народъ и държава постигнали най-големо политическо издигане и засилване, следъ като станали главенъ факторъ въ политическия животъ на юго-източна Европа, а на българската народность се окончателно опредѣлили съставътъ и границитѣ на Балканския полуостровъ и се турили здрави основи за самобитна българска култура презъ времето на знаменития български царь Симеона (893—927), сина и приемника на не по-малко знаменития български князь Бориса I.

Младитѣ години на Симеона. — Симеонъ, третиятъ синъ на князь Бориса, се родилъ въ 865 год. и билъ кръстенъ въ края на същата година заедно съ баща си и другитѣ членове на княжеския родъ, тъй че той билъ християнинъ още отъ рождение, и поради това цариградскиятъ патриархъ Николай Мистикъ го нарича въ писмата си „синъ на мира“. Още като дете Симеонъ проявилъ голѣми духовни дарби и затова баща му го изпратилъ не по-рано отъ 878 г., когато билъ на около 14 години, въ Цариградъ, за да получи истинско християнско образование. Въ Цариградъ Симеонъ се училъ, както се приема, въ знаменитото по онова време Магнаурско училище или академия при византийския дворъ, гдето изучавалъ риториката на Демостена и силогизмитѣ на Аристотеля и други науки — геометрия, астрономия, филология съ литература, които се преподавали въ това училище. По-сетне, когато вѣроятно свършилъ курса на образованието си, Симеонъ напусналъ занятията си съ наукитѣ и приелъ монашеско звание. Обаче едвали Симеонъ се решилъ на такава сериозна промѣна въ живота противъ волята или безъ знанието на баща си, отъ което може да се заключи, че Борисъ самъ го готвилъ за духовна кариера, а може би и за бъдещи български свещеноначалникъ — архиепископъ; това се диктувало отъ самия му планъ за национализацията на църквата, и поради това той се погрижилъ